

[Kjeld Olesen.]

fandt, at det var nødvendigt, at man fik en reform på dette område; men vi sagde, at det var nødvendigt, at vi kendte opgavefordelingen først. Vi er kommet med et forslag, med en skitse til udvalget, og vi har også sendt den frem til ministeren, og vi har sagt: vi finder det nødvendigt, at man ligesom sadler om. Vi finder principielt, at vi ikke kan være enige i det, der er lagt frem; men vi vil gerne nå frem til et eller andet, som vi finder rimeligt, og vi vil også gerne forhandle om det. Derfor er det vel ikke helt forkert at sige, at den skitse, vi kom frem med, var den, der blev afvist.

Gert Petersen: Jeg bemærkede, da den højtærede udenrigsminister var her med sine svar på de forskellige spørgsmål, der er rejst, at udenrigsministeren, som man kunne have ventet, gjorde meget ud af enigheden mellem de 4 gamle partier om udenrigspolitikken her i folketinget. Som jeg sagde tidligere, lægger man fra borgerlig side megen vægt på at konstatere denne enighed. Hvis man så går tingene efter i sømmene, vil man opdage, at det er nok så flosset med enigheden. Det påviste jeg ved konkrete eksempler, som udenrigsministeren da også undlod at komme ind på.

Jeg bemærkede, at udenrigsministeren henholdt sig til en bemærkning i den socialdemokratiske ordførers oplæg om enighed om de grundlæggende linjer i den danske udenrigspolitik, og det vil jeg naturligvis ikke benægte. Det var, hvad jeg selv var inde på. Men så vidt jeg har forstået, fortsatte hr. Per Hækkerup med at bemærke, at der faktisk var uenighed om visse betydningsfulde enkeltspørgsmål, og det ligger ikke så forfærdelig langt fra det, jeg har sagt. Jeg er helt overbevist om, at hvis ikke der sker en kursændring fra regeringens og regeringsblokkens side, og det tvivler jeg meget på, vil denne uenighed om betydningsfulde enkeltspørgsmål komme til at præge den udenrigspolitiske debat mere og mere herhjemme.

Med hensyn til de konkrete svar, udenrigsministeren gav mig, har hr. Aksel Larsen, som er mit partis ordfører her i dag, allerede kommenteret spørgsmålet om Biafra:

Så var der spørgsmålet om ikke-spredningstraktaten, hvor udenrigsministeren sagde, at begivenhederne i efteråret 1968, altså Warszawapagtlandenes invasion af Czekoslovakiet og de følgende ret voldsomme sovjetiske presseangreb m. m. på Vesttyskland, bevirkede, at man, som udenrigsministeren sagde, „fra tysk side ønskede en nærmere undersøgelse og overvejelse af disse ting“. Jeg har nu det ganske bestemte indtryk — og jeg tror også, udenrigsministeren har det — at man i Vesttyskland, i den vesttyske regering, er højst uenig om, hvordan man skal forholde sig til ikke-spredningstraktaten. Det var man før den russiske invasion i Czekoslovakiet, og det har man været efter. Men det er klart, at den russiske invasion gav modstanderne af ikke-spredningstraktaten, først og fremmest finansminister Strauss, et påskud for at sige nej til underskrivelsen, og her står vi altså i øjeblikket. Det var her, jeg kunne have ventet og håbet at den danske regering ville, om jeg så må sige, være kommet udenrigsminister Brandt noget til hjælp. Det initiativ, man tog, kom i 1968 — nu kan jeg ikke huske det nøjagtige tidspunkt — hvor regeringen henvendte sig til andre regeringer. Jeg synes, det egentlig var på tide, om man gentog det initiativ; jeg tror, det vil være en håndsrækning til de kræfter i Vesttyskland, som der må være almindelig enighed om herhjemme at vi er interesseret i at støtte.

Dernæst med hensyn til sikkerhedskonferencen. Jeg kan ikke andet end beklage det svar, jeg fik. Jeg må naturligvis tage til efterretning, at udgangspunktet må være, at den ikke-ankendelsespolitik over for Østtyskland, vi fører, ikke bliver præjudiceret. Det vil gøre hele spørgsmålet om sikkerhedskonferencen umådelig vanskeligt, og det er måske den egentlige grund til, at man, bortset fra højtidelige erklæringer, hører så lidt om sikkerhedskonferencen fra regeringens side, om de grundige forberedelser, som skulle foretages osv., for det er da helt klart, at en europæisk sikkerhedskonference, hvor de tyske stater, som det hele drejer sig om, som er hovedproblemet i Europa, ikke kan deltage på lige fod, er nærmest interesseløs, og jeg tror også, man kan skyde en hvid pind efter den.